

Intialainen Odysseia

Lily Yli

Ensivaikutelma oli juuri sellainen kuin olin odottanut. Tummansininen taivas. Kevyt tuulahdus lämpöä. Vähänkin voimallisempaa kuumuus olisi ollut tukahduttava. Heikompana siihen ei olisi kiinnittänyt enää huomiota. Paljon ihmisiä ja bussi, joka kaasutti. Ihmiset kävelivät valoon.

Tunsin olevani perillä, mutta juuri sen oivalluksen kynnyksellä huomasin, että mies oli riuhtaista laukun kädestäni. Tönäisin hänet pois.

Hänen valkoinen pukunsa oli häikäisevä. Hämmennyin, kun hän edelleen katsoi minua niin ystävällisesti, vaikka olin ollut hänelle töykeä. Tajusin, että hän oli vain tarkoittanut kantaa laukkuni. Hän puhui nopeasti, mutten saanut hänen puheestaan selvää, sen verran vain että hän puhui englantia.

Kaikki taksit olivat menneet. Taksitolppa oli tyhjä. Jäin odottamaan. Mies siirtyi vähän matkan päähän, mutta jäi siihen, vähän vinottain minuun päin, kait siinä toivossa, että muuttaisin mieltäni ja ottaisin vastaan hänen apunsa. Olisin voinut tehdäkin niin, mutta minulla ei ollut kolikoita. Seteleitä vain ja niin paljon en voinut mitenkään maksaa pelkästä laukun kantamisesta. Vähän huvittavaakin, että raha on tosiaan aina ongelma.

Mies otti askeleen minua kohti. Olin vetäytyä kauemmas, mutta jokin piteli minua.

– Muistutat siskoani. Hän katosi, mies sanoi englanniksi, vieras aksentti puheessaan.

En edes vilkaissut häntä, en aluksi, mutta hetken kuluttua en voinut enää olla vilkaisematta. Hänen siskonsa tarina neljässä sanassa. Se kaipasi jatkoa, mutta nyt hän oli vuorostaan kääntänyt katseensa minusta ja sillä hetkellä minusta alkoi tuntua, että niin olin minäkin enemmän kadoksissa, enemmän kadonnut kuin perillä, vaikka hetki sitten lämpö oli saanut minut tuntemaan oloni hyväksi, nyt oli kuitenkin jo vähän tukahduttavaa.

Päätin siirtyä pois auringon paisteesta. Mies ymmärsi sen kait väärin, ja luuli että siirryin varta vasten kauemmas hänestä. Hän lähti kävelemään kohti uusia turisteja, jotka astelivat ovesta.

Miten olin saattanut muistuttaa hänen siskoaan? Enhän itsekään enää tuntenut itseäni. Ehkä juuri se, että olin kadoksissa, oli yhteistä minussa ja tuossa tuntemattomassa siskossa. Ehkä mitään muuta ei tarvittu.

Pienet tytöt kauppasivat kuollutta ruusua ohi ajaviin autoihin. Mopon ääni on voimakas, vaikka mopo olikin vielä kaukana. Se oli tulossa kohti.

Minua alkoi vaivata, mitä siskolle oikein tapahtui. Olisin halunnut tietää, mitä hänen löytämisekseen oli tehty, mutta mies oli jo kadonnut, eikä ollut ketään kertomassa. Alkanut tarina oli jäänyt ilmaan leijumaan, olin kulkenut sen ohi ja nyt en koskaan saisi siitä kiinni. Vai oliko niin, että tarina oli kuin olikin kokonainen, minä en vain uskaltanut nähdä sitä.